

Den største finanskrisen i moderne historie – Meget, meget større end Franklin Roosevelts krise

Hvad vi derfor, primært, må gøre, er at etablere en international diskussion, hvor vi ikke bare udfører en nødhandling. Dette er noget, der er langt større end det, Franklin Roosevelt måtte håndtere, da han blev præsident. Det her er langt, langt større. For graden af ødelæggelse, den relative grad af ødelæggelse af den amerikanske befolkning, af det amerikanske system, er langt, langt større end noget, vi nogen sinde tidligere har oplevet.

Lyndon LaRouche talte til LaRouchePAC Komite for Politisk Strategi mandag, den 24. august, med følgende ord:

Det, der skete i denne weekend, var den største, internationale finanskrisen i moderne historie. De dimensioner, jeg har påpeget gennem disse bemærkninger, vil meget hurtigt blive mere tydelige i løbet af dagen og dagen derpå. Det, jeg her skal gøre, er at identificere, hvad det primære problem er, og sekundært, hvad løsningen på problemet kunne være.

Det, der grundlæggende set skete, var – vi var klar over dette. Jeg blev meget bevidst om dette i løbet af lørdagen, og jeg vidste, at denne store krise, dette kollaps, som primært er et transatlantisk kollaps, ville komme. Vi havde vores møder på de forskellige lokaliteter i USA; og vi diskuterede disse ting, og vi gav Jeff Steinberg opgaven at påtage sig at

rapportere kendsgerningerne, som jeg havde fremlagt. Det blev gjort.

Det skete så det, selvfølgelig, at efter denne weekend, i dag, mandag, er kendsgerningen den, at dette kollaps *var indtruffet*, var manifesteret. Det er ikke usædvanligt. Når noget bryder sammen om lørdagen, og aviserne ikke fungerer for at håndtere dette problem, så må de gøre det mandag. Det var, hvad der skete.

Men dette er det største krak i det transatlantiske samfund *i moderne historie*. Det var, hvad der skete. Derfor må vi definere: Hvad er arten af krisen; og hvad er løsningen på krisen? Med andre ord, så kan man ikke bare fortolke tingene, for vi vidste allerede, at det var ved at ske. Under vores diskussioner fredag og lørdag var det indlysende for mig, at dette var ved at ske. Så vi gjorde det til emnet for vores diskussion over telefonen – og nu er det der. Men det er i realiteten *den største finanskrisen i moderne historie*.

Ved første øjekast ser man på det og siger: »Er det så ligesom Wall Street krakket – 1933 osv.?« Jamen, noget i den retning; men det var et lille et. Det her er det store. Problemet er, at vi må fastslå, hvad sagen er; jeg må især fastslå sagen; jeg må fastslå den specifikke sag for at få den rette løsning. Faren nu er den forkerte løsning, hvilket er, hvad de fleste mennesker vil være tilbøjelige til at gøre.

De forsøger at sige:

»Jamen, det her vil løse problemet.«

»Jamen, vi må gøre det her for at løse problemet.«

»Vi må gøre det her af denne her grund.«

»Jamen, måske er der håb.«

Endnu en af disse ting, der overstås. Der er intet håb, ikke i almindelig forstand.

Det, der er sket, er, at vi kan sige, at Wall Street i USA, især, er modellen for det kollaps, *der netop er indtruffet*. Det betyder, at Wall Street-institutionerne (bankerne) står for at blive annulleret, at nedsmelte, fordi de ikke har noget grundlag, der kan opretholde dem. Med andre ord, så gør de ikke noget. Wall Street *gør* ingenting i sin praksis, der er til nytte for menneskelige væsner. Det er kun til nytte for ikke-menneskelige væsner, såsom Wall Street-skabninger. Og de står for at blive skyllet ud.

Meget, meget større end Franklin Roosevelts krise

Hvad vi derfor, primært, må gøre, er at etablere en international diskussion, hvor vi ikke bare udfører en nødhandling. Dette er noget, der er langt større end det, Franklin Roosevelt måtte håndtere, da han blev præsident. Det her er langt, langt større. For graden af ødelæggelse, den relative grad af ødelæggelse af den amerikanske befolkning, af det amerikanske system, er langt, langt større end noget, vi nogen sinde tidligere har oplevet.

Det vi må gøre, grundlæggende set, er, at vi må tage selve Wall Street – dvs. selve Wall Street-systemet – og *lukke det*, lukke det ned. Vi må introducere nye programmer, der sørger for et kreditsystem til at få folk tilbage i arbejde, skaffe folk, der ikke har haft arbejde, beskæftigelse; folk, der ikke har nogen sygeforsikring, ingen lægebehandling, som behøver disse ting. Dette må ske. Og vi må simpelthen acceptere – og græd ikke, græd ikke over de katastrofer, som de lider under, som Wall Street-slænget nu giver udtryk for, huler op om. De kan *ikke vente sig andet* end smerte, grundlæggende set.

Derfor er det, vi må gøre, at ændre loven, hurtigt. Ingen enlig model for dette, en god tilnærmelse for det, vi må gøre i USA i særdeleshed, men også i det transatlantiske samfund generelt: Det, vi må gøre, er omgående at skabe en system med

investeringer, der rent faktisk vil have den effekt at yde faktisk, fysisk fremskridt i de amerikanske borgeres livsbetingelser, og en lignende behandling for folk i Europa. Det er her, den umiddelbare krise er lokaliseret.

Kina har absorberet en krise, der er et biprodukt af denne ting, der ramte Wall Street og London. Men det er ikke afgørende. Kina befinder sig i en bedre situation. Rusland befinder sig i en bedre situation end nogen anden del af Europa. Se, Rusland er i en vanskelig situation, og det forstår vi. Men Rusland er i en bedre *moralisk* forfatning, og også økonomisk, end Europa generelt, og helt bestemt end USA generelt.

USA har jo en masse magt, i betydningen atomvåbenmagt, men det vil ikke gøre meget godt; at få atomvåbenmagt tvunget ned i halsen er ikke god medicin.

Det, vi derfor må gøre, er at lukke Wall Street ned – og jeg mener, *luk det ned!* Et medlidenhedsdrab, om man vil. Luk det ned. Dernæst må vi fortsætte med at gøre, som præsident Roosevelt måtte gøre. Vi må simpelthen arrangere produktiv beskæftigelse. Problemet er, at vi i USA har meget få mennesker, der er kvalificeret til *produktiv* beskæftigelse. Vi har en masse mennesker, der er halvt slave, halvt menneske; børn, der næsten ikke er menneskelige, under indflydelse af de nuværende betingelser. Disse ting må rettes.

Men det vigtigste, vi må gøre for USA i særdeleshed, er at genoprette det amerikanske folks selvtillid ved at give dem grund til at tro på, at de kan have selvtillid. Det betyder, at vi, i stor skala, må gøre det samme, som var Franklin Roosevelts plan på hans tid – men denne gang er det meget større, det er globalt.

Dette er faren for krig, atomkrig, der kommer fra Obama, f.eks. Obama har anbragt selve USA på randen af atomkrig, hvilket betyder, at de fleste mennesker i USA vil blive

udslettet, brændt op, hurtigt, i en eneste eksplosion.

Det, vi derfor må gøre, er at reorganisere økonomien på baggrund af de principper, som vores store præsident fulgte. Det er vores chance. Uden dette er der ikke nogen virkelig løsning. Men det er umuligt at gå på kompromis. Det er umuligt ikke at afskrive disse aktiver, der nu er bankerotte aktiver; man må fjerne dem, annullere dem. Man må omgående handle for at lancere programmer, der vil erstatte den slags ting, erstatte dem med faktisk, produktiv udvikling. Det er muligt, og vi må gøre det.

Det er især nødvendigt i USA, i det transatlantiske samfund, især i den nordlige del af det transatlantiske samfund, og så fremdeles. Det betyder den største operation, menneskeheden nogen sinde har påtaget sig; for vi må gå hurtigt frem. Især i det transatlantiske samfund må vi gå hurtigt frem for at forhindre en katastrofe.

Der står vi nu. Jeg har meget mere at sige om dette, men jeg tror, at det, jeg her har sagt, åbner for en diskussion om en bredere undersøgelse af, hvad der her står på spil.